

„Armentrout úgy pengeti a szív húrjait, hogy közben egy mély és lebilincselő történetet mesél az olvasónak.” – *Publishers Weekly*

FOREVER

mindörökké veled

with you

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

A #1 NEW YORK TIMES *bestseller* Zuhanj velem *folytatása!*

J. L. ARMENTROUT

FOREVER

m i n d ö r ö k k é v e l e d

with you

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Az olvasóknak.
Nélkületek nem születhetett volna meg.*

1. FEJEZET

A ZSÚFOLÁSIG TELEPAKOLT KÖLTÖZTETŐS DOBOZ vészjóslóan megbillent a kezemben, ahogy oldalra léptem, és a csípőmmel belöktem az autóm hátsó ajtaját. Lélegzet-visszafojtva mozdulatlaná dermedtem a parkolóban, egy hatalmas motor mellett, miközben a doboz veszélyesen imbolygott.

Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.

A doboz végre abbahagyta a mozgást és a rázkódást, amikor elértem hatig. Kifújtam a levegőt. Túlságosan értékes volt a tartalma ahhoz, hogy elejtssem. Amire persze gondolnom kellett volna, amikor millió más dolgot is belepakoltam.

Most már késő.

Sóhajtvá kikémleltem a kartondoboz széle fölött, hogy lássam a járdát és a lakásom bejáratát, aztán próbáltam úgy elindulni, hogy semmiképp ne ejtsem el a dobozt vagy törjem ki a nyakam. Hál' istennek és az öregfiú – vagy az öreglány – trombitát fújó angyalainak, hogy a földszinten volt a lakás.

Nagyon bíztam benne, hogy egy ideig nem kell újra költöznöm. Bár nem kellett sok cuccot összepakolnom, azért ez is hatalmas púp volt a hátamon. A nagyobb holmikát – ágyat, kanapét és egyéb bútorokat

– szerencsére már ideszállították. Nem is gondoltam volna, hogy a kollégiumi szobámban ennyi hülyeséget felhalmoztam.

Sikerült átjutnom a járdára, a széles lépcsősor elé, ami a felsőbb emeletekre vezetett, de a karomban az izom egyre erősebben sajgott. A doboz ismét inogni kezdett, én pedig magamban akkorát káromkodtam, amire apám és még az ő apja is büszke lett volna.

Már csak pár lépcsőfok, mondogattam magamnak, *csak pár lépcsőfok, és...* A doboz kicsúszott a markomból. Behajlított térddel próbáltam utánakapni, de már túl késő volt. A törékeny holmikkal teli doboz zuhanni kezdett.

– A jó édesanyját annak a szarházi fattyúnak, hogy ba...

A doboz hirtelen megállt, fél méterrel a beton fölött, amin úgy meghökkenem, hogy még a káromkodásfolyam is félbeszakadt. A doboz nagy súlyát már nem én tartottam, amitől a nyilvánvalóan gyenge karizmom megkönnyebbülten sóhajtott fel. Először az jutott az eszembe, hogy talán kifejlesztettem valamiféle szuperképességet, utána azonban megláttam két jókora, nem hozzám tartozó kezét a doboz oldalán.

– Mindig is csodáltam, amikor valaki mondatba tudja foglalni a „szarházi” szót.

A szemem elkerekedett a hihetetlenül kellemes hangtól. Ritkán szoktam elpirulni. Leginkább soha. Igazából többnyire miattam szoktak elpirulni mások. Most viszont elvörösödtem. Az arcom úgy felhevült, mintha a naphoz nyomtam volna a pofigmat. Egy pillanatig csak bámultam azt a kezét. Hosszú, elegáns ujjai voltak, közepesen sötét bőre és ápolt körmei.

Aztán a doboz felemelkedett, és ahogy én is felegyenesedtem, a pillantásom a doboz fölé kalandozott, a széles vállak, a hang forrása felé.

Jesszus, micsoda pasi...

Ott állt előttem a magas, sötét hajú és bőrű, jóképű férfi élő megtestesítője. Sok szexi pasit láttam már, de ő messze felülmúlt mindenkit. Lehet, hogy a különleges színei tették. Oldalt felnyírt, de a tetején kicsit hosszabbra hagyott sötétbarna haja, kiálló, magasan ülő járomcsontja és éles vonalú, szögletes állkapcsa. A bőrének volt némi sötét, olívás beütése, ami egzotikus származást sejtetett. Talán spanyol? Nem voltam benne biztos. A dédnagyapám kubai volt, és néhány külső jegyéből egy keveset én is örököltem.

A férfi átható tekintettel pillantott rám sűrű szempillái mögül, de a szeme nem e világinak tűnt. Világoszöld a pupilla körül, a szélén viszont szinte már kék. Biztosan csak valami optikai csalódás, de akkor is megbabonázott.

A pasi lenyűgöző volt.

– Főleg, amikor egy csinos lány szájából hangzik el – tette hozzá, és a szája egyik sarka felfelé görbült.

Összekaptam magam, mielőtt még törölgetni kellett volna a lecsöppenő nyálamat.

– Köszönöm. Én biztos nem tudtam volna megmenteni a dobozt.

– Szívesen. – A tekintete végigpásztázta az arcom, majd lejjebb siklott, bizonyos területeken tovább időzve, mint máshol. Mivel nyakig benne voltam a dobozolásban és a futkározásban, edzős nadrágot és szűk pólót viseltem a hűvös idő ellenére. Az edzős nadrágot pedig nem igazán lehetett hosszúnak nevezni. – És nyugodtan fejezd be azt a „szarházi fattyú” kezdetű mondatot. Kíváncsi lennék, milyen további kombinációkkal állsz elő.

Az ajkam mosolyra húzódott.

– Biztosan emlékezetes lenne, de az a pillanat már tovaszállt.

– Milyen kár! – A pasi, kezében a dobozzal, oldalt lépett. Egymás mellett álltunk, és bár elég magas vagyok, így is egy jó fejfel fölém magasodott. – Mondd, hova vigyem!

– Köszönöm, de innen átveszem – nyúltam a doboz felé.

Felvonta sötét szemöldökét.

– Nekem nem gond. Hacsak nem akarsz megint káromkodni, mert akkor megfontolom.

Elnevettem magam, és lesütöttem a szemem. Közben végigmérettem. Bórdzsekit viselt, de nagyobb összegben mertem volna fogadni rá, hogy szépen kidolgozott izmok lapulnak a kabát alatt.

– Hát, jó. Arra van a lakásom.

– Mutassa az utat, hölgyem!

Rávigyorogtam, átsimítottam hosszú lófarkamat a vállam felett, azzal elindultam balra.

– Majdnem sikerült végeznem a doboz elejtése nélkül – magyaráztam, miközben kinyitottam az ajtót. – Ilyen közel voltam hozzá!

– Mégis olyan távol – kacsintott egyet, amikor rávillantottam a tekintetem.

Tartottam neki az ajtót.

– Igaz.

Követett befelé, majd megállt. A lakásomban elég nagy kupleráj uralkodott. Amit már sikerült kipakolnom, az a kanapén és a parketán hevert szanaszét.

– Pontosan hová tehetem?

– Itt jó lesz – mutattam az egyetlen üres területre a kanapé közelében.

Odasétált, és óvatosan letette a dobozt. Én pedig, mint valami tüzelő szuka, nem bírtam ki, hogy ne vegyem számba a testi adottságait,

amikor lehajolt. Szép. Amikor felegyenesedett és felém fordult, elmosolyodva fűztem össze a két kezem.

– Most költöztél ide? – pillantott körbe. Dobozok álltak halomban a konyha előtt és a kis étkezőasztalon is.

Elnevettem magam, ahogy ismét megjelent az a félmosoly.

– Tegnap költöztem be.

– Látom, lesz még dolgod, mire a végére jutsz. – Felém lépett, leszegte az állát, és kezét nyújtott. – Egyébként Nick vagyok.

Megfogtam a kezét. A szorítása meleg és határozott volt.

– Én meg Stephanie, de szinte mindenki Stephnek hív.

– Örülök, hogy megismertelek. – A keze még mindig szorította az enyémet, ahogy lejjebb engedte a szempilláit. – *Nagyon* örülök, hogy megismertelek, Stephanie.

Melegség áradt szét a gyomromban, ahogy kimondta a nevem.

– Szintén – mormogtam, és ráemeltem a tekintetem. – Végül is, ha nem jártál volna erre, valószínűleg még mindig ott kint káromkodnék.

Nick felnevetett. Tetszett a hangja. Nagyon is.

– Valószínűleg nem ez a legjobb módja, hogy új embereket ismerjünk meg.

– Úgy tűnik, nálad remekül működött.

A félmosoly lassan kiszélesedett, teljes mosollyá alakult, és ha eddig úgy gondoltam, hogy jóképű, az a közelébe sem ért annak, ahogy most vélekedtem. Azta! Ez a pasi legalább olyan szexi, mint amennyire segítőkész.

– Beavatlak egy kis titokba – szorította meg a kezem Nick, mielőtt visszahúzta a kezét. – Nem kellene sokat erőlködnöd, hogy lenyűgözz.

Jaj, kicsi fülem azonnal hegyesen ágaskodott. Ezt a csábítást!

– Ezt igazán... Jó tudni. – Közelebb léptem, és hátrahajtottam a fejem. Halvány kölniszag lengte körbe, friss illat. – Szóval, Nick, te is itt laksz?

Megrázta a fejét, mire egy sötét hajtincs hullott a homlokába.

– A város másik felén van a lakásom. Csak arra vártam, hogy csinos hölgyeknek segítsék becipelni a dobozokat a lakásukba.

– Hát, az nagy kár.

A szeme felcsillant, világoszöld szivárványhártyája elsötétedett. Egy pillanatig állta a tekintetem, majd elváltak egymástól az ajkai.

– Az bizony. – Újból felemelte a kezét, és meglepetés száguldott végig rajtam, ahogy megérintette az arcom, és a szám sarka felé húzta az ujját. – Volt itt egy kis piszok. Már nincs.

Felgyorsult a pulzusom, és ahogy őt néztem, életemben először elakadt a szavam. Vagány csaj voltam mindig is. Basszus, még az apukám is azt mondta, hogy kemény vagyok, mint a kád széle. Talán nem a legszemléletesebb hasonlat, de igaza volt. Amikor vágytam valamire, megdolgoztam érte. Ez a mentalitás már gyerekkoromban belém ivódott. Jegyek. Középiszkolai tánccsapat. Fiúk. Diploma. Karrier. De minden vagányságom ellenére ez a férfi megingatott, és kiestem a szerepemből.

Érdekes.

– Mennem kell – szólalt meg Nick, miközben leengedte a kezét. A mosoly az arcán, az a huncut félmosoly arról árulkodott, hogy pontosan tisztában van velem, milyen hatást gyakorol rám. Az ajtó felé indult, de hátrapillantott a válla fölött. – Amúgy egy közeli bárban vagyok pultos. Mona's a neve. Ha unatkoznál... Vagy ha ismét próbára tennéd a művészien cifra káromkodás képességét, gyere, látogass meg!

Tudtam olvasni a férfiakban. Sokat csiszolgattam ezt a képességet, ez pedig felhívás volt keringőre. Csak úgy egyenesen kimondta, és ez tetszett nekem. Visszafogottan elmosolyodtam, épp úgy, ahogy ő.

– Észben tartom, Nick.

Finom porréteg lepte a karom, amikor elléptem az egymásra pakolt, szakadozott dobozok mellől, és még épp időben emeltem fel a fejem. Akkora erővel szakadt ki belőlem a tüsszentés, hogy a fejem fölé libbent a copfom, és kis híján arcon vágott.

Előregörnyedve vártam pár másodpercet. Újabb tüsszentés készülődőtt, és nem tévedtem. Ismét nagyot tüsszentettem, meg is lepett, hogy ezúttal sem döntöttem le az egymásra pakolt dobozokat.

Felegyenesedtem, a vállam mögé igazítottam a copfom, és egy pillanatig hagytam, hogy belém ivódjon mindez, a poron és a bőrömon keresztül, egészen a csontjaimig. Végre megcsináltam!

Elköltöztem.

Nem csak egy lakásba abban a városban, ahol felnőttem vagy ahol főiskolára jártam, hanem egy új, másik államba, és huszonhárom év óta most először nem csupán egy húszperces autóra laktam anyukámtól. Még a főiskolán is olyan kollégiumban laktam, ami nem volt túl messze a házától.

Nehéz volt – sokkal nehezebb, mint sejtettem. Tizenöt éves korom óta ketten voltunk anyuval. Nem volt könnyű otthagyni őt, még akkor sem, ha ő is pontosan ezt akarta. Meg is sirattam, ami az én esetemben nagy szó. Alig szoktam sírni. Egyszerűen nem vagyok az az... érzelmes típus.

Hacsak nem épp az állatvédők reklámja megy a tévében, mondjuk kifejezetten az, amelyiknek az *Arms of an Angel* az aláfestő zenéje. Uh! Na, olyankor tini nindzsa harci hagymahámozók ólálkodnak a szemem alatt.

Szemetek!

Néhány nap alatt végeztem a pakolászással, és amikor körülnéztem, rohadt jól éreztem magam attól, amit véghez vittem.

Az egy hálósobás lakás egész aranyos volt, bár igazából két hálósobásat kerestem. Azonban egyszer az életben muszáj volt ésszerűen gondolkoznom, és azzal, hogy maradtam az egy hálósobásnál, egy vagyont spóroltam. Szép, nagy, folyosószerű konyhája volt rozsdamentes acél felületekkel és egy gáztűzhellyel – egy gáztűzhellyel, amit valószínűleg sosem fogok használni, köszönhetően az irracionális félelmemnek, hogy felrobbanok.

Azonban a nappali és a háló elég tágas volt, és le mertem volna fogadni, hogy lakik itt egy zsarú is, ugyanis mióta ideköltöztem, láttam időnként egy járőrökcsit a parkolóban.

És valakinek, aki itt lakik, van egy nagyon szexi, Nick nevű barátja. Szuper!

Odaléptem a konyhapulthoz, ahol otthagytam egy bekeretezett képet, poros ujjaimat a pamutsortomba töröltem, majd kezembe vettem. Óvatosan kicsomagoltam a buborékfóliából, amiben biztonságban lapult. Az ajkamat összepréselve végighúztam a hüvelykujjamat az ezüstkereten.

Középkorú, jóképű férfi mosolygott vissza rám, homokszínű katonai terepruhában, háttérben a végtelen sivataggal. Fekete filccel firkantottak rá egy üzenetet.

Közel sem olyan szép, mint te, Stephanie.

A szám belsejét rágcsgálva a hálósobába indultam a képpel. A szürke ágytakarót és a fehér, kopottas bútorokat anyukámtól és a nagyszüleimtől kaptam ajándékba. Az egész szobának bensőséges, vidékies hangulatot kölcsönzött.

A komódon álló tévé fölé egy polcot szereltem, amire most ágaszkodva feltettem a fotót egy másik mellé. A fősulis csajokkal voltam rajta, amikor előző évben Cancunban jártunk a tavaszi szünet alatt. Mosoly bujkált az ajkamon.

A fekete bikini nem nagyon takarta a mellem. Sem a fenekem, ha jól emlékszem – igazából ez minden, amire emlékeztem abból a tavaszi szünetből. Nos, erre meg arra az ikerpárra a Texas A&M Egyetemről...

Az tuti, hogy minden sokkal nagyobb Texasban.

A fotók mellett az egyik oldalon sűrű gyertyák álltak, és szerintem nagyon jól néztek ki.

Mintha oda tartoznának.

Tettem egy lépést hátra, és pár pillanatig csak néztem a fényképeket, majd nagy sóhajjal elfordultam. Az éjjeliszekrényen álló óra szerint túlságosan korán volt még ahhoz, hogy fellőjem a pizzámát, és bár mindent kipakoltam, nem voltam fáradt. A gondolataim Nick felé kalandoztak, és a tegnap említett bár felé, ahol dolgozik. Amikor tegnap elkocsikáztam bevásárolni, láttam is.

Az ajkamba harapva álltam egyik lábamról a másikra. Miért ne mehetnék el inni egyet? Egy ital pedig akár egész izgalmas dolgokhoz is vezethet. Száz százalékig támogattam a kötetlen kalandokat. Igaz, sosem értettem, és nem is fogom megérteni az ehhez kapcsolódó ketős mércét. Hogy azzal semmi gond nincs, ha a pasik hajtják az élvezeteket, de ha egy nő teszi ugyanezt, az már nem oké.

Az én világomban nem így volt.

Ha Nick épp ott lesz, és ugyanolyan kihívóan viselkedik, mint tegnap... Nos, akkor egész érdekesen alakulhat ez az este.

Olyan szívesen hazavitem volna Nicket, hogy mindenféle rosszaságot műveljek vele – egy csomó szórakoztató dolgot meztelenül, aminek a gondolatába is fűlig belepirulok. De minimum zavarba jövök, mert ezeket a dolgokat nyilvános helyen képzeltem el.

Nem így történt.

A legkevésbé sem.

Jól fejbe kólintott az azonnali vágy. Pusztán zsigeri szinten vonzódtam ehhez a pasihoz, és voltam elég vagány csaj ahhoz, hogy ezt ki is mondjam.

Az a mohazöld tekintet ismét találkozott az enyémmel. Sűrű szempilláit lesütve eltakarta különleges, világoszöld szemét. Istenem, mindig úgy bejöttek a sötét hajú, világos szemű pasik! Meglepő kontraszt, ami meglehetősen egészségtelen dolgokat művelt a pulzusommal. Még sosem láttam, hogy valakinek ilyen színű a szeme. Egyértelműen zöld volt, de ahányszor kilépett a bárpult fölötti erős fény alól a sötétbe, mintha vízkékké változott volna.

Az a szempár jó néhány plusz pontot jelentett.

– Nagyon kíváncsi vagyok, úgyhogy muszáj megkérdezmem. Mi az ördög hozott téged Plymouth Meetingbe, Steph?

Az ismerős hangra megpördültem a bárszéken és felnéztem, majd azon kaptam magam, hogy egy babakék szempárba bámulok, ami Cameron Hamiltonhoz tartozott. Amikor beléptem a Mona'sba, meglepődve láttam, hogy páran ott vannak a főiskoláról. Még most is értetlenül álltam a tény előtt, hogy Cameron és a bandája mit keresnek itt, több órára a természetes élőhelyüktől, nevezetesen a Shepherd Egyetemtől.

Köszöntem, majd hamar a bárpulthoz iszkoltam, bár biztos voltam benne, hogy egy csomó kérdésük lenne, de ha teljesen őszinte akarok lenni, kizökkentett, hogy találkoztunk. Nem számítottam rá, hogy bárki ismerőssel fogok találkozni, arra meg végképp nem, hogy nem egy, hanem mindjárt két pasi is itt lesz, akikkel... Nos, *elég* közeli kapcsolatba kerültem az életem egy bizonyos szakaszában.

Szóval egy cseppet kínosan éreztem magam, ugyanis sosem tudtam igazán, hányadán állok Cam és Jase Winstead barátnőivel. Arra már

rég rájöttem, hogy egy csomó lány eredendően nem igazán rajong azokért a nőkért, akiknek közülük volt a pasijukhoz, mindegy, mennyire nélkülözte a komolyságot az a korábbi viszony. Nem minden lány ilyen, de a legtöbben... Igen, a legtöbben igen.

Amit én... Nos, iszonyú nagy baromságnak tartottam.

Nagyjából minden lány egy pasi exe. Mintha saját magukat gyűlölnék.

Úgyhogy próbáltam kitérni előlük, amikor mindannyian a Shepherdre jártunk, ami egész jól működött egészen addig az estéig, amikor megtudtam, hogy Teresa – Jase barátnője és egyben Cam húga – hisztérikus sikongatásban tört ki, miután megtalálta a kollégiumi szobatársa holttestét. Azóta pedig, hiába volt köztünk ez-az Jase-zel korábban, Teresa mindenáron barátkozni akart velem. Annyira fura volt, és arra a lányra emlékeztetett, akivel gólya koromban barátkoztam össze a Shepherdön – Lauren Leonardre.

Uh! Ahogy a neve eszembe jutott, legszívesebben kiköptem volna az italt valakinek az arcára. Úgy csinált, mintha barátok lettünk volna, pedig közben mélységesen gyűlölt engem, ugyanis a srác, akivel akkoriban járt, csókolózott velem, egy évvel azelőtt, hogy ők ketten egyáltalán megismerkedtek volna.

És nem is volt valami emlékezetes csók, cseppet sem érte meg a dráma, amit Lauren hozott a fejemre.

– Ezt én is kérdezhetném – böktem ki végül, kezemben a poharammal.

Könnyed mosoly jelent meg Cam ajkán, ahogy nekidőlt a pultnak, és lazán összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Ugye ismered Calla Fritzet?

– Hallottam már róla. – A szőke lányra pillantottam, aki egy pasi derekát ölelte át, akiről lerítt, hogy katona. Felismerem. Apu is *pont*

így nézett ki. A megjelenéséről egyenesen ordított, hogy *tudom, hogyan kell eltörni az összes csontodat, de az erkölcsi kódexem van olyan erős, hogy megakadályozzon ebben...* Hacsak nem fenyegeted az enyémeiket. A srác vörösös, hullámos haja igazán vagány külsőt kölcsönzött neki.

– A pasijáé, Jaxé a bár. Régen az anyjáé volt, de az hosszú történet. – Cam kis szünetet tartott. – Mindegy, Teresa jóban van Callával, úgy-hogy amikor eljön meglátogatni, mi is vele tartunk. És mivel olyan közel van Phillyhez, jó kirándulócélpont.

– Ó – mormogtam. Kicsi a világ. – Épp most vállaltam el egy melót a Lima Akadémián, és kivettem egy lakást nem messze innen.

– Komolyan? – kérdezte Nick, mire mindannyian odanéztünk, a gyomrom pedig kellemesen összerándult és ugrott egyet. – Te Brock „a Fenevad” Mitchell edzőjének dolgozol?

Az ajkam mosolyra húzódott a Nick hangjában rejlő nyilvánvaló ámulat hallatán. Ahányszor felmerült Brock neve, többnyire ezt a reakciót váltotta ki. Brock feltörekvő MMA-harcos volt, és helyi erő. Mintha mindenki dicsőítette volna.

– Igen, de magával „a Fenevaddal” még nem találkoztam. Most épp Brazíliában van, legalábbis úgy tudom.

Nick a bárpultra könyökölt, szeme vitathatatlan vizslatással siklott rám.

– Akkor te is MMA-s lennél?

Hátravetett fejjel elnevettem magam.

– Öhm, nem. Irodai munkát kaptam. A vezérigazgatónak fogok segíteni.

– Szuper – jegyezte meg Cam. – Ez volt a főszakod, igaz? Üzleti menedzsment.

Bólintottam, és különösebben nem lepődtem meg rajta, hogy emlékszik. Régen barátok voltunk, és Cam rendes srác. Meg Jase

is. És ha már itt tartunk, amikor odapillantottam a csapatukra, akik most egy biliárdasztal körül tömörültek, úgy tűnt, mintha Jase egy... fojtófogással ölelné Teresa nyakát.

Jól van. Elmosolyodtam.

– És meddig maradtok? – kérdeztem az italomba kortyolva, miközben a bárpultos lány rózsaszín keretes szemüvegben haladt el Nick mellett, és olyan tekintettel nézett rá, amit nem egészen értettem.

Nick nem törődött velem.

– Vasárnap megyünk haza. – Cam ellökte magát a pultról. – Ne légy már hülye! – folytatta vigyorogva, amikor a plafonra emeltem a tekintetem. – Pattanj le a székről, aztán gyere oda dumálni egy kicsit, jó? – Amikor ismét bólintottam, Nickre pillantott. – Ugye átjössz Jaxhez holnap este?

– Attól függ, mikor szabadulok el innen, de igyekszem.

Érdekes. Tehát Cam és Nick haverok. Ezt megkönnyebbülten hallottam. Camet jó emberismerőnek tartottam, és azt már tudtam, hogy Nick egy segítőkész, elbűvölő teremtség, de úgy éreztem, most már nyugodt szívvel kijelenthetem, hogy Nick nem sorozatgyilkos.

Én az italomat szorongattam, Cam pedig visszabotorkált a biliárdasztalokhoz. Még nem döntöttem el, hogy odamegyek-e hozzájuk. Talán igen. Talán nem.

– Kérsz még egy rumos kólát?

A szám mosolyra húzódott Nick zengő, mély hangjára. Beszélgetünk egy keveset, mióta lehuppantam a bárszékre, és úgy tűnt, örül, hogy ott vagyok.

Megütöttem a lottófőnyereményt ezzel a pasival!

– Most nem, de köszi. – Legkevésbé sem akartam berúgni. Rámosolyogtam, és jólesett, amikor sejtelmes pillantása ismét lejjebb siklott. – Hétfvégén mindig ilyen sokan vannak itt?

Azt észrevettem, hogy Nick kiválóan ért a csevegéshez, de a foglalkozását tekintve ez nem is csoda. Mindenkiel ugyanúgy bánt. A nők csapatokban járultak elé a bárpultnál. A másik pultos, a rózsaszín szemüveges lány úgy tűnt, higgadtan kezeli mindezt.

– Nem tudom, hogy szerinted most tényleg sokan vannak-e, de szombaton általában jóval nagyobb a tömeg. – Lepillantott a pultra, majd folytatta. – Szóval együtt jártatok suliba? – kérdezte, és az állával Cam felé intett.

– Aha. – Előrehajoltam, és a pultra könyököltem. – Nem is tudtam, hogy ismernek itt bárkit. Totális meglepetés.

– Kicsi a világ – jegyezte meg, egy az egyben a korábbi gondolatomat visszhangozva. – De ti nem álltok olyan közel egymáshoz.

Kijelentés volt, nem kérdés.

– Ezt miből gondolod?

– Hát, ha úgy lenne, gondolom, már ott lennél velük. Vagy...

Nick jó megfigyelő volt.

– Vagy mi?

Az ajka félmosolyra húzódott, miközben összekulcsolta a karját a mellkasa előtt. A mozdulattal felhívta magára a figyelmemet. Abszolút vizuális típus vagyok. Nem mintha bárki hibáztathatott volna érte. A fekete inge ráfeszült a kidolgozott bicepszére.

– Vagy szívesebben töltöd az idődet velem.

A hasamban tekergőző érzés még intenzívebbé vált.

– Ennyire nyilvánvaló?

– A legjobb értelemben. – Megfogott egy üveget. – Örülök, hogy benéztél. Ahányszor kinyílt az ajtó, odanéztem, hátha te leszel az.

– Komolyan?

– Komolyan mondom. – Lustán elmosolyodott. – Végeztél a kikapkolással?

– Aha.

– Voltak még további szarházis mondataid?

Elnevettem magam.

– Néhány akadt, igen.

– Egy kicsit sajnálom, hogy lemaradtam róla.

– Sosem késő. – A poharammal játszadoztam, miközben a szemébe néztem, és álltam a tekintetét. – Amúgy van vezetékneved, Nick?

– Blanco – felelte némi tétovázás után. – És neked?

– Keith. – Elvigyorodtam, ő pedig leengedte a karját. – Van még egy kérdésem.

Közelebb hajolt, és a kezét a pultra tette.

– Halljuk!

– Van barátnőd? – Egy kissé elakadt a lélegzetem, amikor hirtelen közelebb hajolt. A szánk elég közel volt ahhoz, hogy ugyanazt az oxigént lélegezzük be. – Vagy barátod?

Nicknek a szeme se rebbent.

– Egyik sincs. És veled mi a helyzet?

Csak úgy hemzsegték a bónuszpontok!

– Nincs – feleltem, és jólesett a bizsergető érzés, ami végigörvénylett a gerincemen, miközben a lehelete melegítette az ajkamat.

Félrehajtotta a fejét, az ajka egy vonalba került az enyémmel, és alig egyujjnyi távolság maradt közöttünk. Éreztem, ahogy felhevülök.

– Van valami terved ma estére, Stephanie Keith? – kérdezte mélyebb, reszelősebb hangon.

Megráztam a fejem, a pulzusom pedig boldog táncot járt az ereimben. Nick vigyora olyan mosollyá szélesedett, amiről pontosan tudtam, hogy a nők eldobták tőle az agyukat.

– Most már van.

2. FEJEZET

— **M**INDENKÉPP VÁRJ MEG – mondta egy lassú vigyorral, miközben fogott két üres poharat, én meg felkeltem a székről. – Egykor végzek. Legfeljebb húsz perc és ott vagyok.

Nem válaszoltam, miközben hátrálni kezdtem a pulttól, csak röviden intettem neki. Nem kételkedtem benne, hogy eljön-e, és pajkos izgalom zümmögött az ereimben. Magamban mosolyogva megpördültem.

A rózsaszín szemüveges lány ott állt közvetlenül előttem, olyan közel, hogy majdnem nekimentem. A bárpult mögött sokkal magasabbnak tűnt, azonban a százhetvenöt centiméterrel fölé magasodtam. A hajában lévő rózsaszín csík passzolt a szemüvegéhez, azonban egyáltalán nem ez tűnt fel rajta. Közelebb lépve láttam, hogy halvány monokli húzódik a szeme alatt.

Mi a...?

Felém nyújtotta a kezét.

– Szia, Roxy vagyok.

– Helló. – Kezet ráztam vele. – Én...

– Steph. Tudom. A barátaid mindent elmeséltek rólad – magyarázta, és nem volt könnyű kifejezéstelen arccal néznie rá, úgy

megdermedtem. Isten tudja, miket mondtak neki rólam! – Együtt jártál velük főiskolára.

– Igen. – Odakaptam a pillantásomat Teresára és Jase-re, akik Jax-szel és Callával voltak. Avery és Cam már hazamentek. – Meglepett, hogy itt találkoztam velük.

– El tudom képzelni. – Roxy meleg és meglepően valódi mosollyal nézett rám. – Mindegy, csak hallottam, hogy nemrég költöztél ide, és gondoltam, köszönök, meg szólok, hogy remélem, nem most jöttél utoljára a Mona'sba.

Oké. Ez elég furá kijelentés.

– Tetszik a hely... hangulata, úgyhogy valószínűleg jövök még.

– Ezt örömmel hallom! – Barna szempár ragyogott fel a szemüvege mögött. – Szívás, ha az ember új városba költözik, és nem ismer senkit.

Bólintottam.

– Eléggé. Szerintem az ember nem is tudja igazán, milyen fontosak a barátok, amíg el nem keveredik valahová, ahol nincs neki egy sem.

Együttérzés ült ki az arcára.

– Tudom, hogy ez így nagyon a semmiből jön, de vasárnaponként Katie, egy nagyon klassz, bár elég furá csaj meg én reggelizni járunk. Nagyon örülnénk, ha csatlakoznál harmadiknak, ami időnként igazából négyes. Akkor nem maradnál barátok nélkül – tette hozzá újabb széles mosollyal.

Húha. Ez a lány igazán... barátságosnak tűnt, de valamiért olyan érzésem volt, mintha lemaradtam volna valamiről. Mintha egy beszélgetés közepébe csöppentem volna.

Mielőtt lehetőségem lett volna kitalálni, mit válaszoljak az ajánlatra, Roxy folytatta.

– És amúgy Nick nagyon rendes pasi.

Arckifejezésem kezdett veszteni valamicskét a szenvtelenségéből. Csak Nick miatt volt ennyire barátságos velem? Nyilván. Lehet, hogy bírja őt, és látta, hogy csevegtünk, és megbeszéltünk valamit későbbre. De közben olyan furcsán nézett rá, amikor elment mellette! Ez amolyan tartsd közel magadhoz az ellenségeidet/versenyhátsáidat féle dolog? A bennem zsiszegő izgatottság tompult egy keveset.

Jaj, annyira cinikus vagyok! Csak a korábbi élményeimet tudom okolni emiatt.

– Téged érdekel? – kérdeztem, ugyanis bár nem nagyon ismertem, még új voltam a városban, és legkevésbé sem akartam rálépni valakinek a lábujjára.

Roxy rám meredt egy pillanatig, majd hátravetette a fejét, és röhögésben tört ki, miközben ide-oda lengedezett a copfja.

– Ja, az ember lánya szívesen összegyűrné vele a lepedőt, de nekem van pasim, akit nagyon szeretek, szóval nem. Nickkel barátok vagyunk. Csak szólni akartam, hogy jó fej, és hát... – Elharapta a mondat végét, majd megvonta a vállát. – Ja, csak ezt akartam mondani.

Fogalmam sem volt, hogy mit mondhatnék erre.

– Oké. Ezt... Öhm, jó hallani. – A vállam fölött hátrapillantva láttam, hogy Nick minket néz. Újból Roxy felé fordultam. – Én most lelépek. Örülök, hogy megismertelek!

– Rendben – csiripelte derűs mosollyal. – Majd találkozunk!

Mosolyogva kikerültem, és odaintettem Teresa meg Jase felé, aztán elhúztam a csíkot. Hűs, friss levegő fogadott kint, annyira, hogy be kellett kapcsolnom a fűtést a kocsiban. Az ősz kétségtelenül megérkezett, és a tél sem fog sokáig elmaradni.

A hazafelé tartó rövid út alatt a gondolataim folyton visszakanyarodtak a meglepő találkozásra a shepherdös ismerőseimmel, a Roxyyal

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

folytatott váratlan, gyors beszélgetésre, majd arra, ami feltehetőleg ma este történni fog.

Fogalmam sem volt, mit hámozzak ki a Roxyval folytatott beszélgetésből. Még mindig úgy éreztem, mintha lemaradtam volna valamiről, és őszintén szólva, nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy egy vadidegen ilyen barátságos és közvetlen legyen, főleg velem. Többször is rám sütötték már, hogy tartózkodó és undok vagyok.

Az az igazság, hogy nem vagyok undok vagy barátságatlan. Csak általánosságban nem megy a cseverészés azokkal, akiket nem ismerek, és ami a legfontosabb, súlyos „flegma-picsa-fej”-kórban szenvedek.

Ha kaptam volna egy dollárt minden alkalommal, amikor valaki azt mondta, mosolyogjak, mostanra több pénzem lenne, mint Anglia királynőjének.

Miután beléptem a lakásba, összeszedtem a dobozokat az ajtó melől, és gyorsan kivittem a jókora kukába a ház mögé. Miközben bedobtam őket a nyíláson, a szépen gondozott gyepet kémleltem. Nem volt nagy terület, mivel a fák sűrűn meredeztek az ég felé, csupasz ágaik csontvázujjakra emlékeztettek. Megfordultam, és végigsiettem a parkolón. Éjszaka elég félelmetes volt itt a távoli forgalom zaja mellett.

Amikor visszaértem a lakásba, ránéztem az órára a tűzhelyen, majd végigszökdécseltem a folyosón a fürdőszoba felé. Ideje volt egy kis kozmetikának – bár annak *mindig* ideje van.

Vigyorogva kivittem egy új borotvát a mosdókagyló alatti szekrényből, és nekiláttam, miközben ugrált és kellemes gombócba szorult a gyomrom. Egy kissé kergének éreztem magam készülődés közben, mintha ledöntöttem volna egy doboz energiáit.

Ideges izgatottság zümmögött bennem, mint egy állhatatos kolibri. Nem mintha nem tudtam volna, mit csinállok. Hiszen ismertem